

Kirkastussunnuntai

Evankeliumi, Matt. 17: 1 - 8

Jos kysymme, mistä asioista Mooses ja Elia puhuivat Vapahtajamme kanssa Taaborin vuorella, niin evankelista Luukas vastaa siihen sanoessaan, että he ”**puhuivat hänen menostansa, jonka hän täyttävä oli Jerusalemissa.**” Luuk. 9: 31. Jeesuksen lähestyvä kuolema ja kärsiminen oli niin ollen se kallis aihe, josta siinä kokouksessa keskusteltiin. Vapahtaja otti kanssaan tälle vuorelle kolme uskollisinta ystäväänsä, jotka olivat Hänen kirkastamisensa todistajat, ja jotka itse näkivät Hänen kunniansa, että heidät uskossaan vahvistettaisiin ja saisivat vahvemman vakuutuksen siitä, että Hän oli Jumalan Poika ja luvattu maailman Vapahtaja.

Nyt lähestyi aika, jona tämän tärkeimmän asian, mikä koskaan on tapahtunut maailmassa, piti tapahtua, että Jumalan iankaikkisen armoneuvon syntisten lunastukseksi Jeesuksen kuolemassa piti käymän toteen. **Ihmisen Poika annettiin ylen syntisten käsiin** ja Hän, väkevä Jumala, iankaikkinen Isä, antoi itsensä heikkojen syntisten ihmisten, omien luomiensa, pahoinpideltäväksi ainoastaan vapahtaakseen omat vihollisensa. O sitä rakkauden tutkimatonta syvyyttä! Jeesuksen kaikille uskovaisille on tässä ajassa suurta ajatella tuota kallista asiaa, että **Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kansansa.** Mutta mitä tämä on verrattuna siihen kiitosvirteen ja kumartamiseen, jota Hänen lunastettu kansansa tekee iankaikkisuudessa, kun he saavat nähdä autuutensa pääruhtinaan kirkastetussa ruumiissaan? Silloin he saavat myös maistaa sitä autuaallista nautintoa, josta opetuslapset saivat tänä päivänä tuntea esimaun, ja voivat Pietarin kanssa tunnustaa ”**meidän on tässä hyvä olla**”.

Jeesus kuoletettiin, Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme, Häntä kohdeltiin syntisenä, että me tulisimme Hänessä siksi vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa. Hän kävi syntisten sijaan. Herra heitti kaikki meidän pahat tekomme Hänen päällensä. Hänet tehtiin synniksi ja Hänen täytyi maksaa se, mitä Hän ei ollut ryöväntynyt. Joka sydämestään taitaa uskoa tämän, että koko maailman Luoja ja kaikkien ihmisten tuleva tuomari on riipunut

haavoitettuna ja verisenä ristin puussa syntisten edestä, sen sydäntä on Jumalan armo totisesti etsinyt. Liha ja veri ei ole sitä hänelle ilmoittanut, että Vapahtaja on Jumala yli kaiken, siunattu iankaikkisesti, vaan Isä, joka on taivaassa. Nämä Jeesuksen opetuslapset, jotka olivat tänä päivänä Hänen kunniansa kirkastamisen todistajina, saivat pian sen jälkeen nähdä Hänet, joka nyt paistoi kuin aurinko, kaikkein surkeimmassa tilassa, lyötynä, haavoitettuna, syljettynä, vaivattuna ja tapettuna. Juuri sentähden oli sitäkin tarpeellisempaa, että heidän piti edeltäkäsien tuleman vahvasti vakuuttuneiksi Hänen jumalallisesta kunniastansa. Heidän uskonsa oli kylläkin häilyväinen, kun he näkivät Jeesuksen kärsimisen, mutta kuinka suuri hyödytys ja vakuutus heillä sitten oli Jeesuksen ylösnousemisen jälkeen tästä Hänen kirkastamisestansa, jonka he olivat itse nähneet, sen me ymmärrämme selkeästi Pietarin sanoista, kun hän sanoo: ” **Sentähden en minä tahdo unohtaa teille aina näistä muistuttaa, vaikka te tiedätte ja vahvistetut olette tässä nykyisessä totuudessa. Sillä minä arvaan sen kohtuulliseksi, niinkauvan kuin minä tässä majassa olen, herättää teitä ja muistuttaa teille; Sillä minä tiedän, että minun pitää pian tämän minun majani paneman pois, niinkuin meidän Herra Jesus Kristus minulle ilmoitti. Mutta minä tahdon myös aina ahkeroida, että te nämät minun lähtemiseni jälkeen muistossa pidätte. Sillä emmepä me ole kavaloita juttuja noudatelleet, teille tiettäväksi tehdessämme meidän Herran Jesuksen Kristuksen voimaa ja tulemista; vaan me olemme itse nähneet hänen suuren kunniansa, Kuin hän Isältä Jumalalta sai kunnian ja ylistyksen, äänen kautta, joka hänelle näin siltä suurelta kunnialta tapahtui: tämä on minun rakas Poikani, johon minä mielistyin. Ja tämän äänen me kuulumme tulevan taivaasta, kuin me pyhällä vuorella hänen kanssansa olimme.**” 2. Piet. 1: 12-18. Tästä me näemme, että se vakuutus, jonka Pietari sai Kristuksen kirkastamisessa, niin kuin hän itse sanoo, antoi hänelle vahvan todistuksen ja täyden varmuuden sen opin totuudesta, jota hän julisti ja se oli myös hänen sydämellensä kallis asia, että tämä oppi hänen poismenonsakin jälkeen piti lakkaamatta leviämän ja vahvistettaman syntisten lohdutukseksi ja autuudeksi.

Jeesuksen opetuslapset olivat Hänen maanpäällisen ulkonaisen vähäpätöisyytensä, köyhyytensä ja ylenkatsotun tilansa läsnäolevia todistajia, niin etteivät he ensinkään voineet epäillä Hänen alentamisestansa; mutta paljoa työläämpi heidän oli uskoa sitä, että jumaluuden majesteetti ja kunnia oli kätkeytynä sellaiseen ulkonaiseen alentamiseen. Me sitä vastoin, jotka emme näe Jeesusta silmillämme, taidamme pikemmin tulla johdatetuksi uskomaan Hänen jumaluutensa kunnian kuin uskomaan tämän totuuden, **että se iankaikkinen Jumala on itse ottanut päällensä meidän lihamme ja veremme ja on lain alaiseksi tehty, että Hän lunastaisi meidät lain**

kirouksesta. Niin kuin ihmisiä siihen aikaan saatiin työläästi uskomaan Hänen jumalallista voimaansa, niin sitä vastoin ihmiset ovat nyt sangen hitaita uskomaan Hänen syvää alentamistansa, sovintokuolemaansa syntisten sijassa. Molemmista näistä meillä tulee kuitenkin olla elävä vakuuttautuminen sydämessämme Jeesuksen armon kautta, jos tahdomme olla autuaat ihmiset. Meidän tulee uskoa, että Hän on Raamatun selkeän todistuksen mukaan **totinen Jumala ja iankaikkinen elämä, että Hän on itse Jumala, ylistetty iankaikkisesti;** että Hän on meidän ja koko maailman Luoja, joka on maan perustanut, ja taivaat ovat Hänen kättensä teko. Meidän tulee uskoa, että Hän on se, joka kaikkivaltiaalla sanallaan hallitsee kaikki ja on kerran tuomitseva maan piirin vanhurskaudessa. Mutta meidän tulee myös Jumalan Hengen armon kautta totuudessa oppia uskomaan, että **Jumala oli Kristuksessa ja sovitti mailman itse kanssansa eikä lukenut heille heidän syntejensä.** Meidän täytyy tulla uskomaan, että se sama, jonka me kutsumme Luojaksemme ja elättäjäksemme, on kerran suurissa vaivoissa antanut henkensä ristin puussa maksuksi kaikista meidän synneistämme. Jos tahdomme tulla vapahdetuiksi, niin meidän pitää etsimän **Jumalaa Kristuksessa.** Kun meidän tuntomme herää, niin on Hänen jumaluutensa majesteetin ja vanhurskauden tunteminen meille peljättävä. Mutta kun me tulemme tuntemaan Jumalan Kristuksessa ja saamme armon uskoa, että se Jumala, jota vastaan me olemme tehneet syntiä, on riippunut ristin puussa meidän tähtemme, maksamassa kaiken meidän velkamme; o! silloin me rohkenemme käymään Hänen tykönsä kaiken hätämme kanssa ja tohdimme uskalluksella lähestyä Hänen ristiään pyytääksemme armoa ja anteeksiantamista. Silloin sielu tuntee, kuinka lohdullista on, että meidän tuleva tuomarimme on myös meidän Vapahtajamme ja autuaaksitekijämme.

Niin kuin Jeesuksen kirkastaminen oli opetuslapsille todistus Hänen jumalallisesta kunniastaan, niin se voi myös muistuttaa iloksemme meitäkin siitä, että mekin saamme kerran nähdä Vapahtajan, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen, **joka meidän heikon ruumiimme kirkastaa ja tekee sen Hänen kirkastetun ruumiinsa kaltaiseksi.** Kun kerran madot ovat syöneet meidät tomun lapset, niin Hän, meidän väkevä sielujemme Paimen, on viimeisenä päivänä kutsuva meidät haudoistamme ja pukeva meidät uusilla taivaallisilla ruumiilla, joissa me saamme iankaikkisesti katsella Jeesustamme ja ylistää Hänen pyhää nimeänsä.

Jospa meitä kaikkia, O Jeesus! tekisit oikein halullisiksi ja palaviksi tätä iloa tavoittelemaan. Opetä meitä tuntemaan Sinut armon ajassa Jumalaksemme ja Vapahtajaksemme, ettei yksikään tulisi häpeään Sinun tulemisessasi eikä sitä mahtaisi peljätä; vaan että sydäimestä rakastaisimme ja ikävöitsisimme Sinun, Herramme Jeesuksen Kristuksen kunnian ilmestystä.